

faae Tillæg indenfor den Grændse, som de have angivet ved deres Vndringsforslag, faae et saadant Tillæg. Det ærede Medlem, der fører Ordet for Forslagsstillerne (Hørup), synes at ville lægge Ansvar paa dem, som han betegne som hørende til Høire, for, hvorvidt disse Embedsmænd faae dette Tillæg eller ikke. Jeg stemmer mod disse Vndringsforslag, fordi jeg finder den Grændse, der er bleden sat, nemlig et Pønningssbeløb af 2,500 Kr., at være i høi Grad ubillig. Den Grændse, som jeg vilde have anset for at være den rigtigste, vilde være den, som ved Bevillingerne til Pønningstillæg har været vedtaget paa Finantsloven her i Thinget og i Rigsdagen i det Hele i flere Aar. Naar jeg betegner den Grændse af 2,500 Kr., som her sættes, for at være ubillig, skal jeg som Exempel og til Bevis for min Paastand anføre, at ved en Grændse af 2,500 Kr. komme de Herrer f. Ex. til at give Tillæg til alle de Premierlieutenanter, der ved Gjennemførelsen af de militære Love ere avancerede op til at blive Kapitainer, medens alle de ældre Kapitainer, som — for nu at blive ved de militære Forhold — burde have et Pønningstillæg, og som have faaet det i en Række af Aar, nu Intet faae, og det turde være dem, der trænge allermost. De ere meget uheldig stillede, især alle de, der ikke have Udfigt til at kunne avancere op i Stabsofficersklassen, men efter kort Tid skulle afflediges og sættes paa Pension. Det er et Forhold, som er i høi Grad uheldigt, og jeg vilde have fundet det billigt, at man havde rettet noget paa det ved ligesom hidtil at give dem et Tillæg svarende til det, de hidtil have været vant til at faae. Jeg erkjender, at saaledes som Sagen ligger for, er det de ærede Medlemmer af Flertallet og slet ikke os, hvem den ærede Ordfører betegne som hørende til Høire, der have Sagen i deres Magt; det er de ærede Medlemmer af Flertallet, der ere de stærke, de kunne ved deres Nei til Forhøjelse af Grændsen forhindre, at der gives Tillæg ud over den Grændse, som de have bestemt at give Tillæg til. De have det i deres Magt at forhindre Opsvulelsen af de billige Krav, som jeg nu har nævnt et Exempel paa. De Herrer have det ogsaa i deres Magt at give dette Tillæg ved at indrømme en høiere Grændse (Afbrudelse af Røfod). Ja, det gælder jo Mange, at de komme til at miste Tillæg, og det Folk, som tidt ere i en fremrykket Alder og paa en forholdsvis lav Pønning. Det maa ogsaa erindres, at ved at sætte Grændsen til 2,500 Kr. kommer

man i mange Tilfælde til at hjælpe paa de yngre Embedsklasser, endogfaa mange Gange forholdsvis meget unge Mænd, medens Embedsmænd i Mellemalderen og en mere fremrykket Alder, som trænge i betydelig høiere Grad, Intet faae. Dette Forhold vilde blive ganske anderledes, naar vi havde bevaret det gamle Maximum af 4400 Kr. Men, som sagt, jeg erkjender og udtaler, at det er de Herrer af Flertallet, der have Magten i denne Sag, og for os Andre er der intet Andet at gjøre, end at søge at overbevise dem om, at det vilde være rigtigere og billigere at gaa til en anden Grændse. Jeg stemmer altsaa imod dette Vndringsforslag, fordi jeg ikke kan erkjende denne Grændse for at være stemmende med Billighed. Lykkes det ikke ved Behandlingen her i Thinget at formaa de Herrer til at gaa til en noget anden Grændse, vil jeg for mit Vedkommende, naar Sagen kommer til at ligge for til tredie Behandling, stemme for dens Overgang til det andet Thing.

Hørup: Forsaavidt den høitærede Finantsminister som en Grund for det foreliggende Regjeringsforslag ansøgte, at Løberne vare blevne dyre, siden vi forhandlede denne Sag ifjor, er det netop en Grund, som — dens Nødvendighed forudsat — jeg ikke kan erkjende, har nogen som helst Betydning for denne Sags Behandling, fordi det netop er mit Standpunkt, at denne Sag maa behandles ud fra de Synspunkter, som forelaa i forrige Samling, hvor denne Sag hører hjemme. Den høitærede Minister har ganske misforstaaet mig, naar han troede, jeg havde sagt, at Regjeringen havde udtalt som sit Standpunkt: Alt eller Intet. Det har jeg ingenlunde sagt, at Regjeringen har udtalt; men jeg sagde, at det Standpunkt, som faktisk blev indtaget af Regjeringen, var dette, og det kan vistnok neppe bestrides af Nogen, der erindrer, hvorledes vi efter at have behandlet Sagen her i Thinget fik den tilbage ganske i samme Tilstand, hvori den høitærede Regjering i sin Tid havde forelagt den for os. Om dette er den høie Regjerings Ansvar eller Andres Ansvar, skal jeg ikke indlade mig paa, thi vi have jo her kun at holde os til den meget ærede Regjering. Det er vistnok ganske rigtigt, at det kunde være ønskeligt i Vndringsforslagene at have en Bestemmelse om særlige Fonds i Stighed med, hvad der staar i Regjeringsforslaget. Men det har havt sin Vanskelighed for Forslagsstillerne at formulere en saadan Bestem-